

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΚΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ ΑΓΟΝΙΑΣ !..

ΤΟΥ CLAUDE FARRÈRE

«Ο Μαροζινός σκοπός χτύπησε με τρεις κονταζιές την πόρτα της καλύβας που ήμενος ο Γάλλος ύποπλοίαρχος Όλιβιέ και φώναζε :

— Υπολοχαγώ ! Το όρα χτύπησε ! Πρέπει έρτης τελωνείο ! Ακούστηκε από την καλύβα ένα μουγκρισμα και βλασημίες, σημεία ότι ο ύποπλοίαρχος είχε χτυπήσει :

«Ο Όλιβιέ ντε Σερ ύποπλοίαρχος, βοηθός του Διευθυντού της κίνησης του λιμανιού Σαίρι στο Μαροζο, πήδηξε πάνω απ' το κρεβάτι του, ντύθηκε γρήγορα, τσέπωσε το περιστροφό του και τράβηξε για την προκυμαία.

«Ήταν τρεις ή ώρα, η ζέση είχε λιγοστεύσει, ντόπιοι εργάτες ξεφόρτωναν τις μαούνες. Στο λιμάνι τρία βατόρια ζουινόντανε πάνω στις άγκυρες τους, και οι βράκες και μαούνες σιγά-σιγά κινάναε την συγχωνωία μεταξύ των βατοριών και της προκυμαίας. «Ο Όλιβιέ ντε Σερ διηύθωνε προσωρινώς το τελωνείο, την άστυνομία του λιμένος, και την κίνηση των λεμβών και των ομιουλάων στο λιμάνι του Σαίρι.

«Απάνω στην προκυμαία ξεφόρτωναν κάσες και σακιά γεμάτα εμπροσθήματα και ένα πλήθος από άραπίδες με μπουρνούκια και φέσια τοιγυρίζανε δόδε κείθε φωνάζοντας αδιάκοπα ένα τεκνό σύννεφο από σπώνη και άμμο, τήλωνε τον κόσμο. «Ο Όλιβιέ άκουμπισμένος σ' ένα μάτσο αγουιά έστριψε τά μάτια του και ανιγότανε απ' τη σπώνη.

«Άξαφνα ή άραπίδες φωνές και τά ορλιάσματα έλληθοναν, ο Όλιβιέ άπόρησε και προηγοντας μεριζούς που του φράζανε το δρόμο, έφθασε στο μέρος απ' όπου προηρχοντο οι φωνές.

Είδε δύο μεγάλες σιδεροδεμένες κάσες που ξεφορτωθήκανε κείνη τη στιγμή και τις όποιες οι τελωνοφύλακες τις θεοήσαν ως ύποπτες και ήθελαν να τις άνοιξουν. Μά ο παραλήπτης, ένας έρωπαίος γνωστός έμπορος, που φορούσε χονσά ματογάβια διαμαρτύρητο προηρχίζοντας. «Ο Όλιβιέ άκουσε μερικά λόγια αυτού του έμπορου ποίταν γεμάτα φοβέρε και αθάδες.

«Είμαι ο Έρμαν Σχλάστερ του Αύτοκρατορικού Προξενείου του Σουλτάνου της Γερμανίας, του άγαπημένου του Άλλάχ ! που βοηθεί τους πιστούς, και τά καταμαμένα χέμια σας θά ξεραθούνε προτού άγγιξετε αυτά τά πράγματα ποινα διζά μου !

Μιλούσε άραβικά και τό πλήθος τον άκουγε με σέβας. «Ο τελωνιακός υπάλληλος άνησυχούσε και έδιάταζε.

«Ο Έρμαν Σχλάστερ ήξερε πως στο Μαροζο είναι πολύ εύκολο με λίγη αθάδεια και κατεργασία να παραβίαση κανείς τους νόμους. Μά αυτή τη φορά έκανε λογαριασμό χωρίς τον ξενοδόχο. Την στιγμή που νόμιζε πως θά έλαναν τις αποσκευές του χωρίς να τις άνοιξουν, ο Όλιβιέ ντε Σερ με τό τσιγάρο στα χείλη έκανε τρία βήματα και έλλησίασε τον Γερμανόν.

— Κύριε, τούτε Γαλλικά και με ευγένεια, δέν προέτι άφοι είσθε και διπλωματικός υπάλληλος καθώς λέτε, να έμποδέτε την εταμογιή τον νόμον στον τόπο αυτόν. Έγω έχω την τιμή να μένω εδώ για να τους κάνω σεβαστούς, σύμφωνα με τη διαταγή της Κυβερνήσεώς μου και της τοικιζής άρχής. Λοιπόν άναγκάζομαι να όπερασπισθώ τον υπάλληλο του τελωνείου απ' τον άδικο θυμό σας. Τά κιβώτιά σας θάνοιχτούν.

«Ο Γερμανός τραβήχτηκε σαν να του είχε έρθει κόλπος.

— Κύριε, είτε σιγά, κύριε ! προσέξετε !..

Μιλούσε Γαλλικά με κακή προφορά. Η φωνή του είταν τεμουλιαστή και γεμάτη θυμό. «Ο Όλιβιέ του γύρισε της πλάτες και φώναξε :

— Άνοιξάτε τις κάσες !

«Ένας στρατιώτης Μαροζινός με κόκκινη φορεσιά μ' ένα σφυρί στο χέρι προηχώρησε για να τις άνοιξη. Μά καθώς ο στρατιώτης έδωσε τό πρώτο χτύπημα, ο Γερμανός πήδηξε πάνω στην κάσσα και έφριξε μιά φωνή, απευθυνόμενος προς τό πλήθος των Μαροζινών :

— Ό άδέφρμα ! βοηθάτε με.

«Ο Όλιβιέ πούχε τραβηχθή στήθηκε και άκουγε τον Γερμανό που μιλούσε άραβικά γιατί και κείνος τά ήξερε καλά. Γνώριζε πως στην Άφρικη κάθε ρήτορας που

ξεφρι να μιλήη συνάξει τον κόσμο και τον παίρνει με τό μέρος του.

«Ο Γερμανός λοιπόν άγόρευε προς τό πλήθος για να τό έξεγειρή και τό Γάλλου.

— Ό άδέφρμα μου ! τους έλεγε, να ή τυραννία ποίθε από την κόλαση του Βοορά για να σας σκλαβώσει όλους ! Να ή τριζορηη καταραμένη σημαία που ύφόνεται στα ίερα σας μέρη ! Θά ανεχθήτε σεις οι Μουσουλιμάνοι, να στήψητε τη ρίζη σας γιατί από τό βούδουλα των άπίστον :

Μά ο Μαροζινός στρατιώτης έξακολουθούσε να χτυπάει την κάσσα και κόντευε να την άνοιξη.

— Ό άδέφρμα ! έξακολούθησε ο Γερμανός, κνττάξατε αυτή την κάσσα που ή αθάδεια του χριστιανού άξιωματικού θέλει ν' άνοιξη. Είνε αλήθεια πως δέν έχει μέσα αλεύρια όπως γράφει ή φοροτιζή ! Μά τι νομίζετε πως έχει : Όπλα άδέφρμα, όπλα για σας τους Μουσουλιμάνους, τοιφέκια, όπλα άδέφρμα απ' τη Γερμανία που ο άρέντης μου ο Σουλτάνος Γουλιέλμος σας στέλνει μυστικά για να σας έλευθερώση ! και τώρα αυτός ο άπιστός, ο γιός του τσακάλιού και της σούλλας...

«Ο ρήτορας έπαψε να μιλά. «Ο Όλιβιέ τον έλλησίασε και ψυχρά χωρίς χειρονομίες και λόγια, άκούμισσε τό περιστροφό του στο στήθος του ρήτορα.

— Κύριε, είτε με ήσυχη φωνή, σωπάστε, παρακαλώ.

Για μιά στιγμή ο Έρμαν σωπάσε, μά όστερα πήρε ζουράγιο και ξανάρχισε και φωνάζη.

— Άδέφρμα... Άδέφρμα... κνττάξατε... άκούσατε !

«Ο Γάλλος άξιωματικός και ο Γερμανός λιθηέμπορος κντταζόντουσαν κατάματα. «Ο Όλιβιέ γλοιός, βουβός, μονάχος : ο Έρμαν πελώριος, κατακόκκινος έχοντας πίσω του ένα πλήθος από άραπίδες που μεγαλώνε ολοένα κι' άγγίεμε. «Ο τελωνοφύλακας και ο Μαροζινός στρατιώτης έμύθανε σαν άστοιπή, γιατί φοβηθήκανε να μί γίνουν ταραχές και σπαγές, και χωρίς ντροπή άρίσανε τον άσχηγό τους Όλιβιέ μονάχον !

«Ο Έρμαν έκανε ζουράγιο γιατί είχε πίσω του χίλιους Μαροζινους με τό μέρος του, και άρχισε να φωνάζη.

«Ο Γάλλος ήταν ένας ! δίσταζε !.. ή φανότανε πως δίστάζει... κνττατώντας όμως πάντοτε τό περιστροφό στο χέρι του.

Μίλησε κι' αυτός τώρα Γαλλικά ήσυχος και ο Έρμαν σωπάσε για ν' άκουση τις φοβέρε του άξιωματικού που δέν όπισθοχωρούσε αν και είταν μονάχος...

— Κύριε, είπεν ο Όλιβιέ, αν σε δέκα δευτερολεπτα δέν σωπάστε σας σκοτώνω !

«Ετσι μίλησε με τό περιστροφό στο χέρι κι' άρχισε να μετρά χωρίς βία και δισταγιό :

— Ένα... δύο... τρία... τέσσερα...

«Απ' τά κόκκινα μάγουλα του Έρμαν χάθηκε τό αίμα του και έγινε άσπορος ! Γεντώθηκε άντικρη στο πλήθος, φωνάζοντας :

— Άδέφρμα !.. Άδέφρμα... βοήθεια !.. σας ορκίζο στον Άλλάχ σας.

Μά ή ξεση και κρού φωνή του Γάλλου μετρούσε ολοένα.

— Πέντε... έξη... επτά...

Και οι Άραπίδες άναποφάσιτοι στεκόντανε... Τότε ο Έρμαν άπελιτισμένος φώναζε :

— Κύριε ! ξεγάσατε ποιόν τοιμάτε να φοβεριζετε : Είμαι σφαγαδόφλακας του Αύτοκρατορικού Προξενείου !.. Διπλωμάτης !.. Αιτωμάτης Γερμανός !.. Η φωνή του Όλιβιέ τρουμερή, άπαθή δέν άπήνησε μονάχα μέτροσε :

— Όχτώ...

«Ο Έρμαν έφριξε γύρω του μιά τρομαγμένη ματιά. Τό πλήθος που είταν έτοιμο να όρηση, ίσως περσίμεν να τελείωση ή ιστορία ! Στ' αυτή του Έρμαν τό προτελευταίο δευτερολεπτο άκούστηκε σαν μιά φωνή από τον Άδη,

— Έννιά...

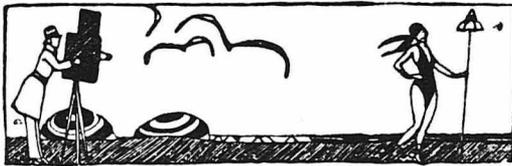
Τότε τάσπρα μάτια του Έρμαν κνττά-

'Εάν δέν σωπάσης, σέ σκοτώνω !

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Από την περιφημη συλλογή του [ac plus Amélee Catbetr]

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Αν απολογούμαι τα ελαττώματά μας παρά μόνο όταν έχουμε την βεβαίωτη πώς ο συννομιότης μας θα μας διαφρέση.

(Φλωριάν)
- Αν μπορεί κανείς να ποιήσει ό,τι δεν γνωρίζω ποτέ του.
(Βολταίρος)
- Όλα αποδοίμε να τα συζητήσουμε, εκτός απ' ό,τι έδωξ τον έρωτά μας.
(Βίξε)
- Τα πραγματικά γεγονότα είναι ως επί το πλείστον λιγότερο αληθινά από τα φησίζα.
(Μπουαζώ)
Ένας άρχοντας άμαθής είναι πάν ένα αλόγο χωρίς γέμια.
(Μπουρσώ)
- Αν ήθελε να θυμώνατε όλοι γάλοια καλή σου τούση, προσπάθησε να ο ίδιος να την λημονήσης.
(Κορνήλιος)
- Ένα κακό δεν έρχεται ποτέ μόνο του.
(Κομμίν, χρονολόγος του αραβόπου.)
- Η καρδιά απαντάς σημερινή μ' ό,τι εκφράζει το στόμα.
(Καμπιστρών)
- Αν ήθελε να ετόχηζε στον κόσμο αυτόν προσπάθησε να πιστώσει κι' ό,τι να έννοη.
(Κοπεύ)
Αν επήρθε ποτέ δόξα όπου δεν επήρθε και άοχτη.
(Δε φράν ντέ Πομπινιάν)
- Ένας ποιητής δεν πρέπει να κραμένη ποτέ να μωρή το καθήκον του απ' τα βιβλία.
(Κορνήλιος)
Εξόκα συζητούσε κανείς ένα ελάττωμα που τούζει κι ο ίδιος.
(Σουή)
Μη βασίζεσαι στην επγνωμοσύνη παρά όποιο έχει άνοια την άναρχη σου.
(Φλωριάν)
Οι παρσάστρες ενδοραβόδες άμνησεις μαζών γαρήχαν από άνάστοις που δεν πολέμησαν ποτέ τους.
(Μολλιέρος)
- Ο νικητής έχει πάντοτε το δίξιο με το μέρος του.
(Βολταίρος)

.....
Ξαίες, και δέκα χιλιάδες σέφρες αντίεγγυαν τ' άσταλένια μάτια τον Όλιβι. Το δέκατο δευτερόλεπτο ήταν μαζού σαν ένας αιώνας... Τ' άσταλένια μάτια δεν άνοιγούλκιαν, ενώ τίστοια μάτια του Έρχιαν σταφορούζανε κερυμένα απ' την άνηχη άγορία του θανάτου...
Χίλις, και δέκα χιλιάδες σέφρες αντίεγγυαν τ' άσταλένια μάτια του Όλιβι... Με το περσιτομο στο χει έτοιμος να σποτίση ήταν σαν νεζός... Έβλεπε σ' αυτό το δέκατο δευτερόλεπτο όλες τις μοιραίες συνέπειες αυτού του τροφολοισού. Τις έβλεπε σαν άπτασια...

Και τους γεμάτους από στρατιώτας... και τους γεμάτους πτώματα... αίμα... φόνια αίμα... ποτάμια αίμα... μάχες κροδισιένες... μάχες χαμένες... κωνογιτες πληρές στα πλευρά της παρόδος του πληρές απ' τις οποίες χάνεται η ζωή... απ' τις οποίες χάνονται χιλιάδες ανθρώπινες ζωές...

Από ό πόλεμος ήταν άφροτος, για την έδκιση του θανάτου ενός διπλωματικού πράκτορος, που σποτίθηζε σάστω δικαίως.

Και όμως έφρετε να τον σποτίση, με κίνδυνο καταστροφής της Γαλλίας. Έφρετε όμως να σποτίση, γιατί η ταή έγινε πιο πόλση απ' τη ζωή.

Ο Όλιβι ντέ Σέο θα σποτίση...
- Δέκα !

Και με το δάχτυλο άγγιξε την σκανδάλη του περιστροφού, μιά προτού τραβήξει, ό Έρχιαν Σγλάστο γονατισμένος φώναξε :

- Έλεος !
Τό πλήθος έκασε στα γέλοια, περιφρόνησε τό νικημένο και ζητωκραύγασε τον νικητή...

Ο Όλιβι ύποπλοίαρχος του ναυτικού τον ζούταξε μιά στιγμή, ύστερα έβρασε στην τσέπη του τό περιστροφο και χωρίς να καταδεχθή να πη άλλη λέξι, έκανε μεταβολή και έφυγε...

Glaude Farré

Έβλεπε πολέμους, μάχες...

Νύχτα φθινοπώρου

Η νύχτα λάμει άπόψε γάτο απ' τη σελήνη του φθινοπώρου... Ένα φός γεμάτο από ποθο, γεμάτο από έρωτα χόνενα γάγο στον ποταμό, στον κήπο, στα λουλούδια...

Και μιά γαλήνη στην ψυχή μου, μιά ίερη γαλήνη. Τι ήσυχία παντού. Κάπου-κάπου άνοός απ' τον ποταμό τον ήχο των ζουπιών... Και τίποτ' άλλο...

Και η σελήνη προσφουί ψυχρά και ύπερήφανα... Και η νύχτα κωμωδουί γάτο απ' τό χέμο της φως... Είναι μιά νύχτα γεμάτη από ποθο και από έρωτα...

Έ λ π ί δ α

Νά ! ήρθε η στιγμή, που θ' άνούζουν πάλι και τόρα τάνθη των κροασιών της άχλης του ποταμού μας. Ό ! πώς στα βάθη των νεφών κωμωδουί τζονται τό μολεβένα άννεφα...

Πώς τούζον τό μολεβένα άννεφα. Το έξρο, τό έξρο αγαπημένη... Προσμένο τη στιγμή που θα φανή η έλαση βαροούλα σου... Από την άρχή έκείνη θα φανή...

Ό ! τί στιγμή ! Δεν σκέπτομαι, αγαπημένη, δεν έχω πιά τη δύναμη να σε σρεφθώ... Έκατατζός μόνο προσμένο... Προμένο τη στιγμή που θα φανή η βαροούλα σου έκείνη...

Και τό λουλούδι έκεινο...

Κεράχτε την όμυλή πώς άπλώθηκε άποψε... Κανείς δεν έδκε άποψη τό λουλούδι του κήπου... Τά τούλεξε όλα η όμυλή στα φρεά της.

Και τό λουλούδι έκεινο που μοιραίες μαζί ! Ποιος έφρε τί θ' άπόρνε ! ποιος έφρε ! Όλα πνιγχαν γάτο απ' τό σποτάδι... Και την άγάπη σου που άποζήτο την έπνιξε κι' ατήν άποψε... Την έπνιξε χωρίς καλό - κακά να την γενοθυμ... Μά την άφή, όταν ο ήλιος θα φωτίση και πάλι τό λουλούδι του κήπου... Και τό λουλούδι έκεινο θα ζήτηση και πάλι να μάζ βοή...

Πού θά έρεπε να σε γαρέφο, φονία μου !

Κανείς δεν θα μορσέση να μου πη ! Κανείς...

Κι' έγώ τολλός απ' τό κακό μου, θα έπιστρέφο στον κήπο μόνο.

Και τό λουλούδι θα με ιδή έτσι μόνο. Και θα πεθάνη από τον πόνο τον πολύ...

ΠΙΟΣ ΕΧΕΙ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η Δουζισσα του Ουέστμινστερ, έχει ένα ρολοί το όποιον το έπροσφερε ως γαμήλιον δώρον που ζούστίζει 10.000 λίρες. Στο κέντρον του πολύτιμου αυτού ρολοιού, είναι ένα μεγάλο διαμάντι και γύρω-γύρω τό περιβάλλει ένας κύκλος από ρουμίνια και μαργαρίτσια. Ο Σφο Ζαρντιν έχει ένα ρολοί το όποιον άξίζει 9.500 λίρες. Μεταξύ των δώρον που έκανε ο τελευταίος Λουί της Σουδεολάνδης στην δουκισσα Νταουάζερ ήταν κι' ένα κροσταλλένιο ρολοί το όποιον έθωμίζετο για τη λεπτή τέχνη που ήταν κωμωμένο. Η ρόδος του ήταν κατασενασμένες από θαμπό κροσταλλο και κάθε άξονας είχε το χρομα του ρουμινιού. Ο φροδεύτης κι' ο λεπτοδείκτης ήταν από κροσό. Το ρολοί αυτό ζούστίζει 3.000 λίρες. Πρό έτών ένας φρολογουτός είχε κάνει ένα περιεγο ρολοί το όποιον του ζούστισε 1500 λίρες. Ήταν έπινητήσιο, έδειχνε τα δευτερόλεπτα, κτυπούσε τις φρες, την πρώτη μέρα της εβδομάδος και του μηνός, και κάθε 29ην Φεβρουαρίου... έκφυροκροτοσε, ύπενημίζοντας τό Δίσετον έτος.

